

Hồi 57**Khói Lồng Mặt Quỷ**

Từ trong cái đỉnh lớn, khói càng lúc càng bốc cao...
Khói càng sậm màu, vẻ mặt của Hạ Hầu viên chủ càng như ma quỷ. Thêm vào đó, tia mắt xanh rờn, càng tăng thêm vẻ muốn hớp hồn người.

Phượng Nghi thét lớn:

- Đừng giở trò quỷ quái!

Nhưng khi bắt gặp tia mắt xanh rờn ấy, nàng chợt nghe tâm thần xao xuyến hoang mang...

Trong đám khói lơ mờ, nàng cảm thấy dường như có bóng dáng của Tần Quan Vũ, và từ trong đó chợt phát ra tiếng kêu êm ái:

- Phượng Nghi, hãy đến đây!

Phượng Nghi lơ đãng như người say rượu, từ từ đi tới.

Nhưng, thanh Vô Tình kiếm từ trong tay Tần Quan Vũ đã nhoáng lên. Ánh thép hồng hồng tím tím của Vô Tình kiếm bao phủ lấy chàng...

Lạ làm sao, ánh kiếm vừa lóe lên thì tinh thần của chàng bỗng trở nên hết sức sáng suốt, và vẻ ngờ nghệch khi thấy tia mắt quỷ lúc nãy hoàn toàn biến mất.

Chàng thấy rõ trong đám khói sậm màu là bộ mặt thật, bộ mặt đáng ghét của Hạ Hầu viên chủ.

Nhưng chàng bỗng giật mình khi trông thấy Phượng Nghi đang từ từ đi tới trong dáng sắc lơ đãng.

Quả đúng với danh hiệu Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân, Hạ Hầu viên chủ đã thi triển ảo diện tà môn khổng chế Phượng Nghi.

Phượng Nghi vẫn cứ lơ đãng đi tới.

Tần Quan Vũ ngửa mặt hú dài một tiếng, bằng với toàn thân chân lực, tiếng hú ấy như được đẩy thốc đến tận mây xanh. Đồng thời, cánh tay chàng huy động liên tục, ánh kiếm lóe lên sáng rực một vùng.

Tiếng hú và ánh kiếm của chàng đã làm cho Phượng Nghi giật mình khựng lại, tinh thần của nàng cũng vụt trở lại minh mẫn như thường. Nàng chớp mắt cười gằn và thét lên lạnh lạnh:

- Hạ Hầu huynh đã dùng một thủ đoạn cực kỳ ty tiện, vậy thì đừng trách Trần Phượng Nghi này nhé.

Cùng với tiếng thét, thân hình nàng vụt nhấc bổng lên không, hai cánh tay uốn lại một cách thật mềm mại, nhưng chưởng lực đã cuốn gió lên từng cuộn...

Mười tiếng quát rập lên vang dội, mười gã Thập Đại Hộ Viên cùng lao vào một lượt.

Thấy Phượng Nghi đã tỉnh lại và bắt đầu phát động thế công, Tần Quan Vũ vội thi triển Thiên Long Thần Bộ, lao mình vào đám Thập Đại Hộ Viên đang vây quanh Phượng Nghi.

Ánh kiếm của chàng lia đến đâu là cả bọn phải dạt ra đến đấy, và hai tên xem ra có vẻ là những kẻ cầm đầu trong đám hộ viên bất thành linh phóng thẳng vào tập kích Phượng Nghi.

Hai bàn tay ngọc lại vung lên, hai ngọn kinh lực như hai ngọn gió lốc đâm thẳng vào hai tên vừa phóng tới...

Bùng! Bùng!

Chưởng phong chạm nhau, Phượng Nghi nhếch miệng cười và đứng yên như trụ đá.

Hai gã vừa phóng tới bị bật ngược ra sau hơn một trượng, chũnh choáng như kẻ say rượu.

Tần Quan Vũ khẽ bảo:

- Tử tử hãy đề phòng...

Và một tay xốc ngang mũi kiếm, một tay vận lực kéo ngay trước ngực, Tần Quan Vũ từ từ nhích tới và quát lên:

- Ảo Diện Nhân, cái phép tà môn của ngươi đối với ta kể như không còn tác dụng nữa rồi.

Từ trong vùng khói mịt mờ, Hạ Hầu viên chủ quát lên:

- Tần Quan Vũ, có phải ngươi đang sử dụng thanh Vô Tình kiếm hay không?

Tần Quan Vũ cười mũi:

- Không sai! Nếu người có bản lĩnh thì cứ dùng binh khí mà giao đấu, có sao lại dùng tà môn để mê hoặc đối phương? Người không biết thẹn cho danh hiệu Bát Kỳ hay sao?

Từ trong đám khói dày đặc, Hạ Hầu viên chủ vẫn lớn tiếng:

- Võ học vô bờ bến, có cái chi để làm chuẩn cho chính tà?

Và giọng của hắn vụt nghiêm trang ra lệnh:

- Thập Đại Hộ Viên, bắt hai kẻ ấy lại cho ta!

Lại mấy tiếng dạ vang lên, vòng vây lại càng siết chặt...

Phượng Nghi rần giọng:

- Được lắm, Hạ Hầu huynh đã hành động như thế thì Trần Phượng Nghi này cũng không dẫu làm chi nữa. Sư huynh đừng trách ta vô tình!

Cùng với lời nói, Phượng Nghi rút từ trong tay áo ra hai giải lụa trắng vút lên.

Re... Re...

Hai giải lụa vút uốn lượn như hai thanh thép dẻo, xé gió bay vào không khí và phát ra những tiếng ve ve rộn rượi.

Từ trong đám khói, Hạ Hầu viên chủ khiếp đảm kêu lên:

- Ngọc Cốt Băng Tâm! Sư muội...

Giọng của Phượng Nghi lạnh như băng:

- Không sai! Ta đây chính là một trong Bát Kỳ, tức Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi. Nếu còn nghĩ đến chúng ta có một đoạn thời gian mang tình sư huynh muội, thì sư huynh hãy trở về đi, trở về Hạ Hầu viên... và một ngày nào đó, có thể chúng ta sẽ còn gặp lại...

- Hừ, sư muội muốn bắt ta đợi đến bao giờ?

- Một hoặc đôi ba năm nữa chưa biết chừng.

- Chẳng lẽ ta phải đợi đến ngày tóc bạc ư?

- Nếu chẳng may phải đợi đến ngày đó thì sư huynh sẽ không cần thiết nữa chẳng?

Hạ Hầu viên chủ trả lời:

- Đúng thế! "Hái hoa phải hái khi đương nhụy", ái tình đâu có thể cứ ngồi chờ ngày hoa rụng tả tơi?

Phượng Nghi cười mát:

- À, thế ra mười năm nay, bao nhiêu lời lẽ mà sư huynh đã nói với ta đều là giả dối cả rồi. Nghĩa là đối với kẻ làm sư muội này, sư huynh cũng chỉ nghĩ đến vẻ đẹp bên ngoài và xác thân phàm tục như bao nhiêu kẻ nam nhân thô bỉ khác?

Hạ Hầu viên chủ cười gằn:

- Chuyện đã đến nước này thì ta cũng không thềm dẫu nữa. Phải, từ trước đến nay, vì nghĩ ngươi là một con chim trong lồng, nên ta mới không tranh thủ cho việc chiếm lấy thể xác của ngươi. Không ngờ, trong thời gian ta vắng mặt, ngươi lại lên ra ngoài được.

Phượng Nghi cười khẩy:

- Ai lên đi đâu?

- Nếu không ra khỏi Hạ Hầu viên, thì tại sao ngươi lại có cái danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi trong chốn giang hồ?

Phượng Nghi cười:

- Thế nào? Sư huynh tức à? Nhưng rất tiếc, Trần Phượng Nghi này chỉ mới ra khỏi Hạ Hầu viên đây là lần đầu. Tuy nhiên, danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm vẫn vang dội trong chốn giang hồ được, đó là vì cao thủ võ lâm đã kéo đến Hạ Hầu viên để gặp Việt Tây Thi, và mang danh hiệu ấy truyền ra khắp giang hồ.

Hạ Hầu viên chủ quát lên:

- Ai dám vào Hạ Hầu viên?

- Phải, bây giờ thì không có ai đến, nhưng trước kia thì có...

- Trước kia là bao giờ? Ai?

- Lúc lệnh tôn còn sống.

- A...

Phượng Nghi nhếch môi khinh khỉnh nói tiếp:

- Có gì mà kinh động đến thế? Ân sư của Trần Phượng Nghi này đã ở tại Di Hồng viên trong Hạ Hầu viên suốt năm năm liền, mãi đến khi sư huynh tiếp nhiệm cương vị Hạ Hầu viên chủ thì người mới ra đi. Việc đó đâu có ai biết được.

- Người mà ngươi gọi là ân sư đó, có phải là người đã truyền dạy võ công cho ngươi không?

- Việc đó mà còn phải hỏi nữa sao?

Rồi Phượng Nghi cao giọng nói tiếp:

- Bây giờ ta có thể nói rõ ràng sự việc mà chẳng cần phải che dấu gì nữa cả. Vì mục đích rèn luyện cho Trần Phượng Nghi này mà đêm đêm gia sư thường dẫn dụ kỳ nhân dị sĩ vào Hạ Hầu viên để giao đấu với ta. Sự việc bí mật đó đã làm cho danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi lan rộng ra giang hồ.

- A!

- Thật ra, gia sư đột nhập Hạ Hầu viên vốn không phải là để tìm truyền nhân, mà là vì để điều tra một việc. Và việc dẫn dụ cao thủ võ lâm âm thầm vào Hạ Hầu viên, ngoài việc giao đấu để rèn luyện cho ta, còn có mục đích là ám chỉ cho họ biết về việc đó.

Hạ Hầu viên chủ trở mặt hỏi:

- Ám chỉ cho họ biết chuyện gì?

- Cho họ biết một âm mưu độc bá võ lâm một cách hết sức dã man...

Hạ Hầu viên chủ tái mặt:

- Nghĩa là người cũng biết?

Phượng Nghi mỉm cười:

- Gia sư bảo rằng ta chưa đến trình độ hiểu biết về việc ấy, nên người chưa nói. Nhưng, một ngày nào đó, ta sẽ vén bức màn bí mật ấy.

Hạ Hầu viên chủ chợt dịu giọng:

- Phượng Nghi, ta muốn nói với nàng một chuyện lành, không biết nàng có chịu nghe hay không?

Phượng Nghi vẫn lạnh lùng:

- Có gì thì cứ nói, miễn đừng giở âm mưu là được.

Hạ Hầu viên chủ khẽ thở dài:

- Phượng Nghi, mười lăm năm nay, đối với nàng, ta vẫn một lòng thương yêu hết mực, và bây giờ vẫn như thế. Nếu nàng bằng lòng trở về Hạ Hầu viên, thì từ đây về sau, chẳng những ta không giam buộc nàng nữa, mà ta sẽ còn giao công việc của Hạ Hầu viên cho nàng chủ trì, vậy nàng có bằng lòng hay không?

Phượng Nghi bật cười:

- Đó chỉ là mộng tưởng mà thôi. Trước kia ta không biết thế nào là tự do, không biết tự do là quý giá. Còn bây giờ, nếu phải chết, ta cũng không khi nào tự giam mình trong chiếc lồng ấy nữa đâu.

- Người dám phản lại Hạ Hầu viên sao?

- Phản rồi thì làm sao chứ?

- o O o -